

Leon VRANKEN

Great plans, random ideas

17 februari - 25 maart 2017

Voor zijn tweede solotentoonstelling in de galerie neemt Leon Vranken (°1975) de volledige benedenverdieping in. Drie ruimtes interageren, drie volumes verlenen elkaar een echo. Zowel een metafoor als een letterlijke vaststelling.

In elke ruimte werd een driehoekig volume zorgvuldig in een hoek geplaatst, een leegte vullend. Eén in hout, een andere in metaal en een laatste in marmer. Ze hebben verschillende afmetingen, maar gelijke volumes. Misschien zit in dit werk wel één van de fundamenteën van de praktijk van de kunstenaar. Welke associaties, welke verbanden zijn er tussen de werken terwijl hij hen een goedaardig lijkende transformatie doet ondergaan? Door drie identieke volumes te tonen van verschillende proportie, vindt de kunstenaar een manier om onze aandacht te vestigen op de bedrieglijkheid van verschijningen. Het verschil tussen wat is en wat we denken te zien. Een ander mooi voorbeeld is *Equal volumes*, een balk in massief eikenhout dat de kunstenaar dusdanig bewerkte dat de drie volumes die het geheel maken equivalent zijn. Op dezelfde wijze lijken de tweedimensionele werken geschilderd, maar ze ogen als inlegwerken in textiel. Alsof de beeldhouwkunst zich uitnodigt in de schilderkunst. Het schilderspalet gerealiseerd in hout, en de vaas met het motief dat overgebracht werd op de muur benadrukken deze genreverwarring. Het verschil tussen wat is en wat we denken te zien.

Vranken toont en onttrekt aan de blik en het is dus niet verrassend om in zijn vocabularium vormen te zien verschijnen zoals het kamerscherm, de lade, de vaas, de verduistering. Hij knoopt en ontknoopt de draad (en het is dus even logisch om textielwerken te zien als werken waarvan de knoop het onderwerp is). De knoop wordt gekenmerkt door breekpunten en doorgangspunten. De knoop die verbindt, die vasthoudt, maar ook de magische knoop die in deskundige handen glijdt en verdwijnt. Alsof een verklaring, net gegeven, spoorloos verdwijnt.

In deze tentoonstelling, *Great Plans, Random Ideas*, bespeurt men bij Vranken de noodzaak om orde te scheppen in het reële, om deze een strikte en nauwgezette ordening toe te kennen, zonder daarbij het belang van elegantie uit het oog te verliezen. Men kan hierin een erfenis zien van de minimalistische werken van Sol LeWitt, van Dan Flavin (met zijn *Monuments* voor Tatlin) of van Daniel Buren, terwijl ze ook de warmte van het artisanale werk bevatten. Een constante bij Vranken is het verankeren van zijn reflectie als kunstenaar in een ambachtelijke praktijk, met alle waardigheid die dit inhoudt. Wanneer de bezoeker de diversiteit van de gebruikte materialen in deze tentoonstelling beschouwt zal hij vaststellen dat de kunstenaar een welbepaalde visie op het *maken* in het centrum van zijn praktijk plaatst. Daarmee schrijft hij zich duidelijk in in de lijn van Bauhaus.

Vranken bevraagt onophoudelijk de verticaliteit en horizontaliteit van vormen. Hij streeft ernaar om een banaal object in zijn naaktheid te tonen en wil de strategie van het evenwicht steeds verder duwen. Zijn installatie in de ruimte achterin het gebouw is daar trouwens een frappant voorbeeld van. Dit werk, dat misschien als een synthese van de huidige bevragingen van de kunstenaar kan beschouwd worden, roept evenzeer de onderlinge afhankelijkheid op van de elementen onder elkaar als de fragiliteit van een opgebouwd geheel. Maar er is geen enkele hiërarchie tussen de objecten, in tegendeel. Verschillende elementen brengen elkaar dusdanig in evenwicht dat geen enkel element het effect van het geheel schaadt door zijn overdreven belang. De kunstenaar herneemt de normen van het stilleven, maar verleent een nieuwe adem aan deze inerte en onbeweeglijke objecten door hen voor het merendeel zelf te vervaardigen. Dit werk is niet ontdaan van humor, de serie *A Quiet Afternoon* van Fischli & Weiss duikt in gedachten op, bestaand uit foto's van de jaren '80 waarin de objecten, in precair evenwicht gepositioneerd, snel gefotografeerd werden vooraleer de installatie in elkaar stortte. Daar waar de Zwitserse kunstenaars fotografie gebruikten, neigt Vranken naar een compositie die evenzeer de principes van de architectuur als die van de sculptuur onthult. Bouwen is organiseren.

Leon Vranken werd geboren in Maaseik in 1975. Zijn werk werd getoond in LLS 387 en het Middelheimpark te Antwerpen, in Z33 te Hasselt, in de White Box te New York (VS), in Diaz Contemporary te Toronto (Canada) en bij Stella Lohaus in Antwerpen. Een monografie werd in 2015 gepubliceerd bij Mousse Publishing met teksten van Lorenzo Benedetti, Katerina Gregos en Chris Fitzpatrick.